

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

LISTOPAD

ČÍSLO 11

Ročník 2014

EDITORIAL

V listopadu, jako každý rok, pamatujeme na naše blízké, kteří nás předešli do nebeského domova. Doufáme, že milosrdný Bůh, který pro ně připravil místo, dovolil jim to místo také obsadit.

Pro nás samotné je tento čas příležitostí pozastavit se nad svým životem a popřemýšlet, co bychom mohli změnit nebo vylepšit, abychom tam také došli a pomohli dojít také ostatním, zvláště našim nejbližším.

Tento měsíc se více modleme za zemřelé, ale nezapomínejme na sebe navzájem.

P. Jan

CESTY VÍRY

Světlo pro život ve společnosti

54. Víra asimilovaná a prohloubená v rodině stává se světlem osvěcujícím všechny sociální vztahy. Jako zkušenost Božího otcovství a Božího milosrdenství se šíří v bratrském putování. „Novověk“ usiloval o vybudování všeobecného bratrství mezi lidmi založeného na jejich rovnosti. Postupně jsme však pochopili, že toto **bratrství zbavené svého vztahu ke společnému Otci jakožto svého nejzazšího základu, se nedovede udržet. Je proto třeba se vrátit k pravému kořeni bratrství.**

Dějiny víry od svého počátku byly dějinami bratrství, byť nikoli bez konfliktů. Bůh volá Abraháma, aby vyšel ze své země a slibuje mu, že z něj učiní otce velkého národa, na kterém spočine božské požehnání (srov. Gen 12,1-3). V průběhu dějin spásy člověk zjišťuje, že Bůh chce všem lidem jakožto bratřím dát podíl na jediném požehnání, jehož plnost je v Ježíši, aby všichni byli jedno. Nevyčerpatelná láska Otcova je nám oznámena v Ježíši, také přítomností bratra. Víra nás učí vidět, že v každém člověku je požehnání pro mne a že světlo Boží tváře mne osvěcuje z tváře bratra. Kolik jen dobrodiní přinesl pohled víry společnému životu! Díky víře jsme pochopili jedinečnou důstojnost jednotlivého člověka, která nebyla tak patrná ve starověku. Ve druhém století pohan Celsus vyčítal křesťanům to, co pokládal za iluzi a podvod, totiž myšlenku, že Bůh stvořil svět pro člověka, kterého postavil na vrchol celého kosmu. Ptal se tehdy: „Proč předpokládat, že zeleň roste pro lidi

a ne spíše pro divokou zvěř, nemající rozum?"; „Díváme-li se na zemi z nebeských výšin, čím se liší naše konání od hemžení mravenců a včel?“.

Jádrum biblické víry je láska Boží, Jeho konkrétní péče o každého člověka, Jeho plán spásy, který objímá celé lidstvo a celé stvoření a který vrcholí vtělením, smrtí a vzkříšením Ježíše Krista. Bude-li tato skutečnost zatemněna, bude chybět kritérium pro rozlišení toho, co činí život člověka cenným a jedinečným. Ztratí své místo ve světě, rozplyne se v přírodě zřeknutím se své mravní odpovědnosti anebo si bude nárokovat, že je absolutním rozhodčím a bude si přisuzovat moc manipulovat bez omezení.

55. Víra nám ve zjevení lásky Boha Stvořitele umožňuje více respektovat přírodu, rozpoznat v ní gramatiku, kterou sepsal On a přibyték svěřený nám, abychom jej pěstovali a opatrovali; pomáhá nám najít modely rozvoje, které se nezakládají jenom na užitečnosti a zisku, ale považují stvoření za dar, za který všichni dlužíme; učí nás rozpoznat spravedlivé formy vlády uznáním, že autorita přichází od Boha, aby sloužila obecnému dobru. Víra stvrzuje také možnost odpuštění, které často vyžaduje čas, námahu, trpělivost a nasazení. Odpuštění je umožněno objevem, že dobro je vždycky původnější a silnější než zlo, že slovo, kterým Bůh stvrzuje náš život je hlubší než všechny naše negace. Mimochodem, i z čistě antropologického hlediska je jednota nadřazena konfliktu. Musíme na sebe vzít také konflikt, ale jeho prožití nás musí vést k jeho vyřešení, překonání a přetvoření na článek řetězce, na rozvoj směřující k jednotě.

Vytrácí-li se víra, je tu riziko, že se vytratí také základy žití, jak varuje básník T.S.Eliot: „Potřebujete snad, aby vám někdo řekl, že ony skromné úspěchy, které vám dovolují být hrdými na vychovanou společnost, stěží přežijí víru, které vděčí za svůj smysl?“ Odstraníme-li víru v Boha z našich měst, oslabí se naše vzájemná důvěra, bude nás sjednocovat jenom strach a stabilita bude ohrožena. List Židům praví: „Bůh se za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město“ (Žid 11,16). Výraz „nestydět se“ se pojí k veřejnému uznání. Znamená to, že Bůh veřejně vyznává svým konkrétním jednáním Svoji přítomnost mezi námi, Svoji touhu upevnit vztahy mezi lidmi. Budeme se snad my stydět nazvat Boha svým Bohem? Budeme Jej snad jako takového nevyznávat v našem veřejném životě a neprosazovat velkolepost společného života, který umožňuje On? Víra osvěcuje sociální život, má tvůrčí světlo pro každý nový moment dějin, protože všechny události vztahuje k počátku a údělu všeho v Otci, který nás miluje.

PASTORACE

Milí přátelé,

„Bděte, protože nevíte, kdy pán domu přijde.“ – říká Ježíš v podobenství.

Nedivme se, že italský novinář Vittorio Messori ve své knize *Překročit práh naděje*, pokládá Janu Pavlu II. tuto otázku – „*Proč tolik lidí z církve neustále komentuje například aktuální události a nemluví skoro nic o věčnosti? O tom, co je konečným sjednocením s Bohem, které, podle víry, je povoláním, předurčením a konečným cílem člověka.*“ Svátý Otec odpovídá na tuto otázku takto: „*Člověk se ztratil, kazatelé se ztratili, katecheté se ztratili a pobloudili. Nemají odvahu strašit peklem. Možná i posluchači se přestali bát. Je pravdou, že člověk dnešní civilizace je nějakým způsobem nevnímavý k posledním věcem. Proto se eschatologie stala dnešnímu člověku poněkud cizí. Zvláště v naší civilizaci.*“

Tak, jak řekl sv. Jan Pavel II., necitlivost dnešního člověka k posledním věcem se stává velkým problémem nejen církve, ale především nás samotných. Protože my jsme církví. A to právě my, jak učí Kristus, jsme za sebe zodpovědní. A přitom tolik lidí putuje do hrobu se zavazanýma očima a neptají se, proč žili ani se nestarají o to, kam jdou.

Proslulý prezident Francie generál Charles de Gaulle měl dceru nemocnou jak psychicky tak fyzicky v důsledku dětské obrny. Na tuto nemoc nebyl lék a rodiče tím mnoho trpěli. Dcera zemřela velmi brzo. Generálova manželka Yvonne se v bolesti ze ztráty dcery nenechala utěšit. Generál de Gaulle jí řekl: „*Neplač Yvonne, teď je Anna stejná jako ostatní děvčata.*“ Těmito slovy vyjádřil pravdu, že vůči smrti jsme na tom všichni stejně, ať jsme velicí, bohatí, silní nebo malí a slabí. Ve velikosti vesmíru se člověk ztrácí a zdá se, že je ničím. Ale Bůh nás ujišťuje, že hrobem život nekončí. Naopak, všechno teprve začíná. Příkladem ve víře nám může být prezident de Gaulle, který se vždycky snažil být připravený na smrt. I během oficiální návštěvy Polska si přál, aby se mohl účastnit mše svaté, při které on a jeho manželka přijali svaté přijímání. Křesťan by měl vědět, proč žije a kam jde, vědět, že mu Ježíš zajistil život a štěstí „navěky“.

Kardinál Wisemann, když umíral, řekl: „*Ach jak je to hezké, když se jde do domu Otce.*“ Modleme se denně o dobrou smrt. Prožívejme zbožně první pátky měsíce a pak pro nás smrt nebude nešťastná. Rozvážně a křesťansky se dívejme na život Bohem daný. Kéž v tom množství věcí a problémů neztratíme cit pro poslední věci. Kéž takové eschatologické pojmy jako smrt, soud, nebe, peklo, věčnost nám nejsou cizí.

Pamatujme, že Bůh je plný milosrdenství. A slova sv. Jana apoštola z evangelia at' jsou pro nás zároveň povzbuzením i výstrahou.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ /Jan 3,16/

P. Jan

PŘEJEME

V listopadu oslaví svá životní jubilea:

Jarmila Riegrová

Jaroslav Kalfus

Jiří Hanuš

Jaroslav Rákos 70 let

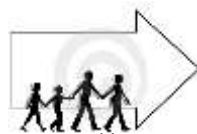
Jaromír Jiráska

P. Albín

Josef Pešata

Všem jim za farnost přejeme stálou Boží ochranu, mnoho lásky.

NENECHTE SI UJÍT

Pozvánka místní skupiny České křesťanské akademie - Český ráj:

Srdečně zveme na přednášku a besedu s

P. Mgr. Karlem Satoriou na téma:

ŽIVOT JE SACRA ZAJÍMAVEJ

Setkání bude ve **středu 3. prosince 2014, v 18:15, v aule Střední uměleckoprůmyslové školy sklářské v Železném Brodě.**

Společně s Markem Orko Váchou vydali knihu stejného názvu a v besedě mohou být zodpovězeny otázky i na témata, která v knize nebyla. Takhle jsme se osobně domluvili na jeho nedávné přednášce v Jičíně. Myslím, že se můžeme dozvědět spoustu zajímavého, záleží ale hodně na publiku samotném a jeho zvědavosti.

Karel Satoria

Jako jeho výstižnou vizitku přikládám článek Jany Soukupové z iDNES.cz ze dne 7.11.2009:

Kněz, generální vikář, trapistický mnich. Chlap, který "padal" na jednom z prvních rogal u nás, disident, čestný a mravně nekompromisní člověk. Při tomto výčtu nejde o různé osoby, to všechno skrývá osud Karla Satorii, dnes řádového bratra Martina příslušejícího ke křesťanskému kontemplativnímu řádu trapistů.

"Pocházím z Křižanova, rodiště svaté Zdislavy, kde jsem 26. dubna 1953 jako nejmladší ze čtyř sourozenců spatřil světlo světa," začíná svůj příběh Karel Satoria z "klasicky věřící" katolické rodiny.

"Víra byla pro mne něco velmi přirozeného, měl jsem ji totiž odkoukanou od dobrých lidí, kterým pomáhala v tom, aby byli taková, jací jsou. A já se jim chtěl podobat," vzpomíná bratr Martin, jehož rodiče postihl v roce 1948 komunistický puč.

Po komunistech zůstaly dluhy

"Můj tatínek po válce odkoupil polovinu železářské firmy Košťál-Sláma, kterou komunisti znárodnili. Navíc v roce 1946 před naším domem v Křižanově mého nejstaršího bratra zajelo auto, což maminku velmi těžce zasáhlo," pokračuje ve vzpomínkách Karel Satoria.

"Za komunisty zabranou živnost zůstaly rodičům dluhy, které museli splácet. Tatínek potom pracoval ve Žďasu jako tavič. Měl dělat dokonce mistra, ale protože odmítl vstoupit do strany, byl okamžitě přerazen na místo vazače s daleko nižším platem, z místa úřednice vyhodili také mou maminku, která pak pracovala jako lesní dělnice, a mou sestru, co právě nastoupila na matematicko-fyzikální fakultu, z vysoké vyloučili. Navíc vzali naší rodině polovinu bytu," popisuje důkladnou pomstu režimu bratr Martin, který však ve své rodině nepamatuje žádnou zahořklost.

"Rodiče otevřeně mluvili o tom, co jsou komunisti zač, ale třeba svého tatínka jsem nikdy v životě neslyšel říct prosté slovo, a to nejen na jejich adresu," vzpomíná Karel Satoria.

Velký bratr ho zaregistroval už na gymnáziu

Na gymnázium ve Velkém Meziříčí Karla Satoriu přijali v roce 1968, jediném čase "odměku", kdy se na posudky nebral zřetel.

"Třicátého dubna 1969 jsme se cestou z pálení čarodějnic s kamarády rozhořčili nad rudou vlajkou, která visela na základní škole v Křižanově, takže jsme ji strhli. Jenže ředitel školy něco asi tušil a ve škole i přespával. A hned zavolal policii, která nás odchytila a odvezla na stanici, kde jeden z kluků nevydržel a přiznal se. Ale tehdejší náčelník, kapitán Zavřel, velice slušný člověk, z toho do protokolu udělal klukovinu a zametl věc pod stůl. Nicméně Velký bratr už mě měl zaregistrovaného," soudí bratr Martin.

Budoucí kněz v opozici

Pro kněžskou cestu se Karel Satoria rozhodl bez nejmenšího nátlaku demokraticky smýšlejících rodičů. Původně se sice hlásil na medicínu, ale kvůli prvním politickým procesům počínající normalizace zvolil nakonec školu, která se podle jeho mínění jediná mohla otevřeně stavět proti zvrácené ideologii tuhnoucího režimu.

Po čtvrtém ročníku musel Satoria teologii přerušit a jít v roce 1975 na dva roky na vojnu. Přidělili ho k tankistům v Žatci. "Tam jsem asi deset dnů před volbami oznámil, že se jich nezúčastním," vzpomíná na nejtěžší dobu normalizace v roce 1976 bratr Martin.

Volby kandidátů Národní fronty

Tehdy totiž vojáci chodili k šaškárně zvané "volby kandidátů Národní fronty" manifestačně a předtím podepisovali závazky.

"Zažil jsem, když na vojně přejel jednoho kluka tank, ale to nevyvolalo takový rozruch jako mnou ohlášená neúčast na volbách," vybavuje si bratr Martin dny, kdy měli jeho nadřízení po hodinách rozepsané služby, aby ho "zpracovali".

V den voleb dokonce volební urnu Satoriovi přenesli k náčelníkovi do kanceláře, kde sám velitel divize, povoláný jako poslední šance, vytáhl flašku koňaku.

"Říkal jsem si, že se po tom všem na vycházku dlouho nedostanu, a tak že si dám," líčí společné popíjení Satoria, kvůli kterému plukovník coby vládní zplnomocněnec prodloužil dokonce čas, kdy měly volby skončit.

"Pak si velitel povzdechl, že to asi k ničemu nebude, a následky ať si tedy nesu sám," končí historii svého dalšího škraloupu Satoria, který hned druhý den ráno musel odejít z kanceláře do kotelny, aby se při vyvážení žhavého popela kál.

Během vojny přijel za Satoriou spolužák z teologie, chartista Václav Malý. Přivezl mu výtisk s prohlášením Charty 77, s nímž Satoria seznámil své kamarády na vojně. "Okamžitě mi vybrakovali skříňku a udělali osobní prohlídku," vzpomíná "nepřítel režimu".

"Jenže prohlášení Charty jsem měl složené ve vojenské knížce, kterou jsem při vyprazdňování kapes pevně svíral v ruce. Od té chvíle jsem musel počítat s bonzáky i v okruhu kamarádů," dodává Satoria, který při hromadném cvičení na Doupově jako jediný nezvedl ruku, když celá tamější armáda odsuzovala "zrádce a samozvance" z Charty 77.

Čekali, že se ožení

Po návratu z vojny Satoria teologii díky nedůslednosti režimu kupodivu dostudoval a v roce 1978 byl vysvěcen na kněze, i když, jak říká, "socialistický pes by po přečtení posudků ode mě kůrku chleba ne vzal".

"Stejnou nedůslednost jsem po listopadu 1989 objevil i v archivech Státní bezpečnosti," vybavuje si Karel Satoria. "Dočetl jsem se, že mi byl ke 30. listopadu 1986 odebrán státní souhlas k výkonu kněžského povolání - ale přítom mi to nikdo neřekl a já jsem byl knězem ve Vrbici u Břeclavi stále. Možná čekali, že se ožením," usmívá se.

Bratr Martin sice mužnost pokládal za povinné vybavení kněze, ale hlavně v tom smyslu, že by i v církvi měl existovat alespoň základně organizovaný odpor proti totalitní svévoli.

Když se tedy konal celostátní sjezd kolaborantské církevní organizace Pacem in terris, sepsal Satoria otevřený dopis, kde přítomné duchovní vyzval, aby svoji kolaborantskou činnost nenazývali bojem za mír.

Byl též na většině akcí brněnského disentu. Šířil také Informace o Chartě a o církvi, za což byl až do listopadu 1989 trestně stíhán.

"Potřebuji vidět Boha zde a nyní"

V květnu 1990 se Karel Satoria stal brněnským generálním vikářem, byť chtěl hned po převratu odejít do kláštera, protože cítil, že role církve jako významného opozičního prvku skončila.

"Za dva roky svého vikářování jsem získal opravdu hodně nepřátel, měl jsem totiž na starosti přesuny kněží. Na mnoha živých farnostech v centrech byli za normalizace pochopitelně ti nejloajálnější. A naopak. Došlo asi ke 140 přesunům, takže nejmíň sedmdesát lidí mě od té doby moc nemuselo," usmívá se bratr Martin, který v roce 1992 na deset let odešel do francouzského trapistického kláštera, kde "se toho moc nenamluví, modlí se tam a pracuje".

V roce 2002 se vrátil a v lesích u Dobré Vody na Karlovarsku vedl stavbu prvního trapistického kláštera u nás. Ze zdevastovaného barokního statku vzniklo i architektonicky zdařilé dílo předního světového minimalisty Johna Pawsona.

Pak se Satoria ujal další ruiny a s několika sobě podobnými opravuje, modlí se a pracuje na pronajaté faře z 18. století nedaleko Telče.

"Současné pojetí mnišské služby, jak jsem ji vnímal ve Francii a přestěhovalo se i do Čech, má podle mého rezervy, především co se týká odvahy chtít vidět Boha hic et nunc, tedy zde a nyní," podotýká bratr Martin ke svému současnému pobytu mimo klášter.

Autor: Jana Soukupová

Těšíme se na Vaši bohatou účast a zvědavé dotazy.

Ing. arch. Martin Tomešek

ADVENTNÍ EXERCICIE V BOZKOVĚ

Zveme Vás na duchovní obnovu - adventní exercicie na faře v Bozkově.

Exercicie budou se konat ve dnech: **28. 11. – 30.11.**

Duchovní obnovu povede **P. Jan Ihnát SDB**

Program začíná v pátek v 18.00 mší svatou a končí v neděli odpoledne.

Přihlásit se můžete telefonicky **732534226** a také na číslo **481682156** nejpozději **do 23. 11. 2014. Cena 400 Kč.**

Misionáři Matky Boží z La Salette

RORÁTY VE BZÍ

Zveme také na roráty do Bzí. **29. 11. od 18:00 hodin** bude hrát a zpívat **Michael Pospíšil.**

FÓRUM

„KDO SI POČKÁ, TEN...“

Každou neděli po děkovné modlitbě za kněze začíná v kostele chvíle, která završí prožitou bohoslužbu.

Paní Věra Hlubučková mistrovsky kouzlí varhanní „přídavky“. Já si při poslechu představuji manu nebeskou.

S velikou pokorou a obdivem se těším na další.

Věrko Hlubučková, díky!

V. Petružálková

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

Ne každý kostel se může pochlubit obrazem svaté Anežky.

My ji máme na očích na hlavním oltáři osvětlenou a ještě blahoslavenou.

Uběhlo již čtvrtstoletí, kdy Anežka konečně dosáhla pocty nejvyšší a svými přimluvami pomohla změnit život nám všem... Děkujeme a nadále tě prosíme: Svatá Anežko, oroduj za nás a naši vlast.

V. Petružálková

PROČ JE LÁSKA HRÍCH??

...otázka mnoha mladých lidí. A možná také důvod, proč nejdou do kostela a raději věří sami sobě než církvi, o které si tak myslí, že jim lásku "hloupými" zákazy bere... ..(o homosexuálech pomlčím). Žijeme v době rozporů a zmatku. A tak se nemůžeme vůbec divit, že často už i z úst liberálních teologů slyšíme názory jako že Ježíšova slova z evangelia nemůžeme brát až tak doslovně, neboť prý každá doba má svoji tradici - čímž se snaží najít a "napasovat" vhodného Boha i na naše 21. století,

Boha, který by dnešní společnosti vyhovoval. Oproti tomu ti konzervativní se křečovitě drží toho nač jsou zvyklí. Kdo má pravdu? Já myslím že ani jedni ani druzí.

"Od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu, proto opustí muž svého otce i matku a připojí se k své manželce a budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!" ...a proto.. "...kdo přijímá propuštěnou cizoloží.." ..atd..

...a já mám dojem, že v 21. století jsme si tato Ježíšova slova opravdu trochu poopravili. Asi takto: "...proto muž opustí svého otce i matku a připojí se k své PŘÍTELKYNI a budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva..." .. nebo jsou stále dva? a nejsou jeden??? Kdo je to ta přítelkyně? Je to žena.... ...a není to zřejmě žena. Asi až po svatbě se z té přítelkyně stane něco jiného a teprv takovou ženu už nelze opustit...Chytré... Ale co je to vlastně manželství? Co je to svatba? ...pokud se nepletu, svátost manželství se začala udělovat až někde tuším kolem roku asi 1215, ovšem Ježíš pronesl svá slova o rozluce o 12 století dříve a proto dobře věděl co říká a dobře věděl proč řekl, že to tak bylo OD POČÁTKU, nikoliv od roku 1215.

...a proto si myslím, že Ježíš se vůbec nedržel žádné tradice. Kdyby tomu tak bylo, byl by například určitě první, kdo by zvedl příkladně kámen a hodil po cizoložnici. Neučinil tak. Ježíš nebyl ani liberál, ani konzervativní. Ježíš přezářil všechny tradice všech dob LÁSKOU svého, našeho Otce. Našeho Otce! Ježíšova slova jsou proto platná v každém století, v každé době. A ti kdo si je upravují, riskují, že se vzdálí od této LÁSKY a PRAVDY zas jen k nějaké relativní, pomíjivé tradici a jednou - o století nebo dvě později nás za tyto naše omyly budou naši potomci kritizovat stejně jako my dnes odmítáme kamenování hříšníků, zahrabávání sebevrahů za hřbitovní zeď nebo upalování čarodějnic....

A proč tedy Ježíš nedovoluje propustit ženu? Však říká - protože už nejsou dva, ale jeden. Bůh nás miluje, tak moc miluje, že jen ti, kteří se (třeba v blízkosti smrti) už setkali s Bohem dokáží pochopit tuto lásku. A proč nás miluje? Protože nám daroval sám sebe = naši duši a tu chce zase zpátky. A proto tuto lásku žádá od nás, proto zde máme první a základní přikázání - milovat Boha nade vše. A proto je hříchem dát tuto lásku někomu jinému než Bohu, protože nikdo jiný na ni nemá právo! Je to vlastně pak nevěra k Bohu. A když se pak muž a žena zamilují (což je krásné a přirozené) a rozhodnou pro společný život - a dají si navzájem srdce a lásku, Bůh je obejmě svojí láskou jako jednoho člověka. Jsou jeden. Nehřeší, i když si dávají lásku. Jejich milování je pak krásným milováním v Bohu, které dává i nový život - děti. Pokud se však jeden z nich rozhodne dát lásku někomu třetímu - nastává kolize! - neboť Bůh by musel obejmout svojí láskou nikoliv dvojici, ale celou tu trojici.... což už dost dobře nejde.... ..nevím komu by se líbilo když přijde domů z práce s květinou pro svoji milovanou manželku a nelezne ji v milostném objetí se sousedem Frantou, se kterým se třeba navíc nezdraví... A po Bohu to žádáme???? Po Bohu žádáme, aby rozdělil dvě srdce láskou spojená do jednoho srdce? Bohem spojená? Komu z nás by se líbilo, kdyby - když rozbalujeme dárečky u vánočního stromku přišly v tu chvíli bývalé manželky a přítelkyně - a chtěly všechny s námi společně trávit tyto sváteční okamžiky plné "lásky"? Kdyby to byla skutečně láska, pak bychom tam opravdu byli

u toho prostřeného stolu s Bohem všichni!!!společně..jako v nebi budeme! Ale tímto se spíš jen usvědčujeme z našeho sobectví..... kterému ještě drze říkáme láska.

...a pak je proto tato láska ošklivým hříchem, který uráží Boha, ničí lidskou duši - Boží světlo v nás. My se někdy schováváme spíš za svatbu, za obřad, za tradici naší doby, ovšem zapomínáme, že Boha u nebeské brány nebudou tyto vnější, pomíjivé a proměnlivé věci vůbec zajímat. Jeho usvědčující láska se pak bude ptát beze slov jen na stav naší duše, je-li světlo Boží lásky v ní. A tato nás miluje OD POČÁTKU! A právě z této lásky vycházejí všechna Ježíšova slova a proto jsou platná v každé době. A proto nemají pravdu ani liberálové, ani ti konzervativní. Ježíš sám je tou Pravdou a naslouchat tomuto tichému hlasu Lásky v srdci jako třeba tichá Nazaretská panna Maria naslouchala - to je myslím ta správná cesta a úkol pro nás. Pozorný čtenář si jistě všiml toho slova "panna". - a tak mě napadá - ještě že si Bůh se spásou světa pospíšil, dnes by vhodnou pannu (mají-li pravdu ti "pokrokoví" liberální) už asi dost těžko hledal.....

Tomáš Šilhán

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Všeobecný: Aby opuštění lidé zakoušeli Boží blízkost a podporu bližních.

Evangelizační: Za dobré formátory, aby moudře vedli mladé seminaristy, řeholníky a řeholnice.

Národní: Aby Boží království bylo posledním cílem, ke kterému každým dnem svého života směřujeme vědomě.

**Najděme si každý den chvíli a zamysleme se v modlitbě nad daným
věřem z Bible**

1.11.	1. čt: Zj 7,2-14 Žl: 24(23) 2. čt: 1Jan 3,1-3 Ev: Mt 5,1-12a	Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti. Ten přijme požehnání od Hospodina, odměnu od Boha, svého spasitele.
2.11. ne	1. čt: Mdr 3,1-9 Žl: 116 2. čt: Řim 8,14-23 Ev: Mt 25,31-46	Ti, kdo v něj doufali, poznají pravdu, kdo byli věrní, setrvávají u něho v lásce, protože popřává svým vyvoleným lásku a smilování.
3.11.	1. čt: Flp 2,1-4 Žl: 131 Ev: Lk 14,12-14	Dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“
4.11.	1. čt: Flp 2,5-11 Žl: 22 Ev: Lk 14,15-24	Kristus Ježíš byl způsobem bytí roven Bohu, ale v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.
5.11.	1. čt: Flp 2,12-18 Žl: 27 Ev: Lk 14,25-33	A tak, moji milí, s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.
6.11.	1. čt: Flp 3,3-8a Žl: 105 Ev: Lk 15,1-10	A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic.
7.11.	1. čt: Flp 3,17-4,1 Žl: 122 Ev: Lk 16,1-8	On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.
8.11.	1. čt: Flp 4,10-19 Žl: 112 Ev: Lk 16,9-15	Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.
9.11. ne	1. čt: Ez 47,1-12 Žl: 46(45) 2. čt: 1Kor 3,9-17 Ev: Jan 2,13-22	Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!
10.11.	1. čt: Tit 1,1-9 Žl: 24 Ev: Lk 17,1-6	Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: „Je mi to líto,“ odpusťš mu!“
11.11.	1. čt: Tit 2,1-14 Žl: 37 Ev: Lk 17,7-10	Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“
12.11.	1. čt: Tit 3,1-7 Žl: 23 Ev: Lk 17,11-19	Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha;Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“
13.11.	1. čt: Kol 3,12-17	Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se

	Žl: 103 Ev: Mt 25,31-46	navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všecko (dělejte) ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.
14.11.	1. čt: 2Jan 4-9 Žl: 119 Ev: Lk 17,26-37	Kdo by usiloval svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej.
15.11.	1. čt: 3Jan 5-8 Žl: 112 Ev: Lk 18,1-8	Což teprve Bůh! Nezejdná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane.
16.11. ne	1. čt: Př 31,10-13.19-20.30-31 Žl: 128 (127) 2. čt: 1Sol 5,1-6 Ev: Mt 25,14-30	Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, pracuje radostnou rukou. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi.
17.11.	1. čt: Zj 1,1-4;2,5 Žl: 1 Ev: Lk 18,35-43	Slepec zvolal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“
18.11.	1. čt: Zj 3,1-22 Žl: 15 Ev: Lk 19,1-10	Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“
19.11.	1. čt: Zj 4,1-11 Žl: 150 Ev: Lk 19,11-28	„Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůli všechno povstalo a jest.“
20.11.	1. čt: Zj 5,1-10 Žl: 149 Ev: Lk 19,41-44	„Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“
21.11.	1. čt: Zj 10,8-11 Žl: 119 Ev: Lk 19,45-48	Řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude domem modlitby,‘ ale vy jste z něho udělali doupe lupičů.“
22.11.	1. čt: Zj 11,4-12 Žl: 144 Ev: Lk 20,27-40	Lidé přítomného věku se žení a vdávají. Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nev dávají.
23.11. ne	1. čt: Ez 34,11-17 Žl: 23(22) 2. čt: 1Kor15,20-28 Ev: Mt 25,31-46	Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu sřežit tučné a silné, pást je budu svědomitě.
24.11.	1. čt: Zj 14,1-5 Žl: 24 Ev: Lk 21,1-4	To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a

		Beránkovi.
25.11.	1. čt: Zj 14,14-20 Žl: 96 Ev: Lk 21,5-11	Odpověď: „Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem to‘ a ‚nastal čas‘. Nechoďte za nimi.
26.11.	1. čt: Zj 15,1-4 Žl: 98 Ev: Lk 21,12-19	Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé a někteří z vás budou zabiti. Když vytrváte, získáte své životy.
27.11.	1. čt: Zj 18,1-2.21-23;19,1-3.9a Žl: 100 Ev: Lk 21,20-28	Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kteří jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“
28.11.	1.čt :Zj 20,1-11,21,2 Žl: 84 Ev: Lk 21,29-33	Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou
29.11.	1. čt: Zj 22,1-7 Žl: 95 Ev: Lk 21,34-36	Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy.
30.11. ne	1. čt: Iz 63,16b-17.19b;64,2b-7 Žl: 80(79) 2. čt: 1Kor 1,3-9 Ev: Mk 13,33-37	"Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Co říkám vám, říkám všem: Bděte! "

Svátky a slavnosti v listopadu:

- 1.11. Slavnost Všech svatých
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 9.11. Svátek Posvěcení lateránské baziliky
- 11.11. sv. Martin
- 13.11. Svátek sv. Anežky České
- 18.11. Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla
- 21.11. Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
- 22.11. sv. Cecílie
- 30.11. Svátek sv. Ondřeje
 - 1. neděle adventní

*„Mlčenlivá matko, která střežíš Boží tajemství,
osvobod' nás od nynější modloslužby, ke které se odsuzuje ten, kdo zapomíná.
Očisti oči Pastýřů kapkami paměti
a vrátíme se ke svěžesti počátků církve, která prosí a kaje se.*

*Matko krásy, která vyrůstá z věrnosti každodenní práci,
 probud' nás z apatie lenosti, malichernosti a poraženectví.
 Oděj Pastýře oním soucitem, který sjednocuje a integruje,
 a objevíme radost z církve sloužící, pokorné a bratrské.
 Něžná Matko, která zahrnuješ trpělivostí a milosrdenstvím,
 pomoz nám spálit stesky, netrpělivost a rigidity toho, kdo nezná sounáležitost.
 Přimluv se u svého Syna, aby byly příčinlivé naše ruce, naše nohy a naše srdce,
 a budeme stavět církev na pravdě v lásce.
 A budeme Boží lidem putujícím do království.
 Amen.“*

papež František

FARNÍ KALENDÁŘ

Biblické hodiny budou 5. 11., 19. 11., 26. 11.

Mše sv. nebudou od 11. 11. do 14. 11.

31. 10. /pátek/	Po večerní mši sv.	Modlitba za zemřelé společně s pravoslavnými na hřbitově v Ž. Brodě
1. 11. /sobota/	8:30	Slavnost Všech svatých Mše sv. V Ž. Brodě
2. 11. /neděle/		Po mši sv. průvod na hřbitov a modlitba za zemřelé
2. 11.	17:00	Setkání rodin a manž. párů na faře v Ž. Brodě
21. 11. /pátek/	18:00	Mše sv. za živé i zemřelé členy chrámového sboru a po ní setkání členů sboru na faře v Ž. Brodě
23. 11. /neděle/		Sbírka na pojištění diecéze
28. - 30. 11.		Adventní duchovní obnova v Bozkově
29. 11. /sobota/	18:00	Roráty ve Bzí – Michael Pospíšil

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00 středa 18:00 čtvrtek 18:00 pátek 18:00 neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat P. Janovi, nebo Lence Pešatové, nebo také posílat v elektronické podobě na adresu: **fz.jakub@seznam.cz** a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává ŘK farnost Děkanství Železný Brod.

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: **483 389 223, 731 479 031**

číslo účtu: 500601574/0600 v GE Money Bank

e-mail: farabrod@volny.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz